

Teesie

LAIŠKAS REDAKCIJAI

TEESIE... KUNIGAI PAGAL DIEVO ŠIRDĮ!

(Pabandymas atspėti Gerojo Ganytojo - Lietuvos Rūpintojėlio godas)

Po Motinos dienos saule, tarp jaunų Taize šypsenu, Gerojo Ganytojo Evangelijos fone buvau redaktoriaus „verčiama“ vis mąstyti apie šį viešą laišką - lyg ir redakcijai, lyg ir visiems mūsų seminaristams: „Parašykite, ką norėtumėt klierikams pasakyti“.

Gal visa bėda ir bus ta, kad pernelyg jau daug panorau jiems pasakyti! Ir dargi su nachališku nekuklumu: įsivaizduojant, jog kažkaip panašiai prakalbėtų Tasai, kuris už „avis“ atiduoda gyvybę. („Avis“ parašiau kabutėse, nes prisiminiau vieno ne tik šmaikštaus, bet ir išmintingo kunigo pastabą, jog Viešpats nors ir gano, tačiau tikrai nė vieno mūsų nelaiko nei avinu, nei avigalviu.)

A: O gal tokia ir gali būti pirmoji ne vien Jūsų dėstytojos, o ir paties Rūpintojėlio svajonė: apie kunigus, kurie nei žmogaus su „pavažiavusiu stogu“, nei snarglėto vaikiūkščio, nei mėlynosio girtuoklio, nei suvaikėjusio senelio avimi nelaikys ir virš jo „nepasikels“. Ar apie tai pagalvojate, kai Jus dailiai sodina atlaiduose ant priekinių suolų, nuo kurių buvo tik ką „nupūstos“ apšlubusios vargšytės bobulytės? O ką daryti? - paklauskite. Negi seminaristai stumdysis minioje prie durų? Atsakysiu, kad nežinau. Gal tiesiog nenusižengti meilei. O metodas nesvarbu. Metodą atrasite. Nes tikslas be kompromisų: nieku gyvu netarnauti nemeilei!

B: „Visiems tapau viskuo, kad vienaip ar kitaip bent kai kuriuos išgelbėčiau!“ Taip rašė, taip sakė, taip tarnavo šių Viešpaties metų herojus, didis Kristaus Liudytojas bei mūsų mokytojas Paulius. Kodėl nepasvajojus kartu su juo apie kunigus, kurie žemdirbiams taps prastuo- liais, jaunimui - linksmuoliais, vaikams - žaidimų bendrininkais, senutėms - klausytojais? Viskuo jie bus panašūs į Dievo jiems pavestuosius, išskyrus tik nuodėmę. Ir eis jie **pas** žmones - būtent tiesiogine prasme.

Eis pas savo kaimiečius ir miestiečius su Naująja Evangelizacija, į kurią kviečia Šventasis Tėvas. **Eis** gal net patogiąsias savo mašinas garažuose palikę; eis užuot įprastą tvarką priiminėję „klientus“, kurie patys ateina zakristijon „paslaugų“ užsakyti. Jie nedarys iš kunigystės verslo. Jie **ieškos** žmogaus - pirmiausia to, kuris brūzgyne įstrigo. Jie **kvies** įtikėti, ateiti ir pamatyti, nes Rūpintojėlis darė būtent taip. Jis neturėjo nei priimamojo, nei darbo (tiksliau - poilsio) valandų. Jis buvo

su žmonėmis. (**Kiek** Lietuvos **kunigų** būna su žmonėmis, **kiek** laiko jie su žmonėmis išbūna - geriau tokių tyrimų visai nedaryti!) Tad kaipgi žmonės „įtikės tą, apie kurią negirdėjo? Kaip išgirs be skelbėjo?“ (Rom 10, 14). Laikai gi jau kiti! Žmonės tikrai negirdėjo - bent jau **Gerosios** tikėjimo naujienos. Todėl jie greit jau visiškai neateis patys. Neateis, jeigu neisime pas juos **pirmieji**. Jėzus vėlgi darė būtent šitaip. Dievas apskritai elgiasi tik taip, todėl Jonas Paulius II vis pabrėždavo **malonės primatą**. Na o mes, jei jau negebame pasekti didžiais mokytojais, tuomet pasimokykime bent iš mažųjų - iš komercijos bei reklamos. Kitaip gi paliksime net ir be „klientų“, o tada tai jau ir „verslui“ galas!

C: Štai ir trečioji svajonė - apie Gerąją Naujieną. Apie tai, kad skelbtume tai, kas **nauja** ir **gera**, kas Dievo **dovanota** tiek tūkstantmečiui Lietuvai, tiek kiekvienam jos žmogui. Kad atkreiptume visų dėmesį į dovanas, kurios neatsiranda be Davėjo. Kad skatintume dėkingumą, nes be jo neateina gyvenimo džiaugsmas, optimizmas, pasitikėjimas, gerieji meilės darbai. Argi **blogoji** paniurusią lietuvių (mininčių, deja, ne ką kita, o Evangelijos **nepriėmimo** tūkstantmetį) naujiena - **seniena** nėra mūsų masiškas negebėjimas suvokti bei priimti to gėrio, kurią Dievas teikia, siūlo, bando dovanoti? Svajojame todėl apie kunigus, kurie norės ir pajėgs tai atskleisti, o savo žmones Dovanoms atverti. (Beje, Geroji Naujiena - ne tiek Dievo gailestingumas ar gaudus gailestis, kiek Jo Meilė. Kaip svarbu pasverti kiekvieną žodį!)

D: Svajojam apie kunigus, kuriems tikrai rūpės katechezė - Bažnyčios „verslo“ ateitis ir rezervas. Girdėjau daug visuotinių maldų už vyskupus, kunigus. Girdėjau Mišiose kunigus meldžiantis netgi už procesijų dalyvius bei patarnautojus. Bet kas esate girdėję, kad būtų prisimenami tikybės mokytojai, katechetai,

kada nei rugsėjo pirmoji, nei mokytojų diena? O juk jie - ištiesa Bažnyčios talkininkų armija! Svajojame, beje, apie kunigus, kurie suvoks dar ir tai, jog vaikų katechezė - tai kaip dykumos laistymas, neduodantis jokio derliaus, nepalaikantis netgi menko augaliuko, jeigu nekatechizuojame **suaugusiųjų**, bent jau tų vaikų tėvų. Svajojau apie neopresbiterius, kurie ir šiuo, ir kitais reikalais išdrįs savo klebonui pareikšti: „Nuo šiandien pabandysime kitaip!“

E: Svajojam apie kunigus, kurie **susikalba** su tais, kuriuos „gano“. Jie niekuomet nekalbės **svetimais žodžiais**. Jie bus Pauliaus mokiniai, žinantys, kaip lengvai raidė užmuša. Jie neskelbs sunkiasvoriais referatų, traktatų, netgi KBK ar teologijos paskaitų sakiniiais ar žodžiais. (Tik nesakykite, kad dėstytoja patarė teologijos nei katekizmo nesimokyti! Dėstytoja sako kaip tik atvirksčiai: nepakanka Jums tai nei įsiminti, nei išmokti. Reikia tai **įsisavinti**, taigi mokyti, skaityti tol, kol pasiseks visa paversti **savais** žodžiais, **savais** liudijimais, **savo** asmeniu.) Jėzus juk niekada nekalbėjo „moksliškai“ - teologiškai. Jis kalbėjo autentiškai - netgi ne ta prasme, kad buvo savimi: Jis labiau būdavo tais, su kuo bendravo. Su jais solidarizavosi ir tapatinosi, gilindamasis į tai ką gi jie „mašto savo širdyse“. Ne, ne todėl, kad buvo Dievas, Visagalis! Greičiau todėl, kad buvo **labai** žmogus, rodantis, **kokie žmonės** turėtume ir mes būti. Taigi dar ir dar sakau: svajoju apie kunigus, kurie nedemonstruos savo mokyto, o suvoks, jog didžiausias mokytumas - gebėti tai, kas brangu, paaiškinti paprasčiausiais ir tiksliausiais žodžiais, pritaikytais tam, kuris klausosi. Tuo pačiu svajojame apie kunigo mokėjimą išlipti iš monologiškumo, moralizavimo, deklaratyvaus sausumo. Kai to nesugebame, geriau gal visai patylėti. Gyvename jau

nebe monologo, o dialogo ir polilogo kultūroje, tad išklaudyti pašnekovo klausimus, neaiškumus bei nuomones - irgi Naujoji Evangelizacija.

F: Svajojame apie kunigus, kurie ir mokys melstis, ir padės besimeldžiantiems. Jie nebijos paaiškinti, kodėl ir kaip meldžiamės liturgijoje. Jie išdrįs išjudinti tylinčią bendruomenę tada, kai reikia įsijungti bei atsiliepti, ir jie pamokys tiek mažus, tiek didelius deramu laiku melstis tyloje širdimi arba savais žodžiais, užuot kartojus nesuprastus „burtažodžius“ Viešpačiui Dievui tariamai palenkti.

Apsidžiaugsiu, jei pasakysite, jog tas viskas savaime suprantama. Kad visa tai Jums jau sakė ir sakė. Kad Jūs tik tokie ir ketinate būti. Kas be ko, juk tai Jūs ir esate toji ne-reali manojų Dievo, mano pačios, o ir visų žmonių svajonė. Mūsų mokiniai, mūsų vaikai - visada mūsų svajonė. Tikra laimė, kad ne vien mūsų, o ir Viešpaties Dievo. Nes mums visais pasitiki, į mus investuoja. Stambiai, neskaičiuodamas nuostolių investuoja, argi ne taip? Nepaisant Jo „kapitalą“ nuolat ištinančių krizių.

Tai dar ne visos godos - svajonės, bet galgi pakaks? Nes šis laiškas jau ima priminti tokio rusų bardo-poeto Aleksandro Volskio dainą-eilėraščių apie krintančią žvaigždę, pasiryžusių išpildyti visokiausius norus. Deja, kai poetas-bardas tuos norus (nors ir visai pagrįstus) ėmėsi vardinti, žvaigždė iš nevilties nusilpo ir tyliai užgeso, žvelgdama į dainos autoriaus akis. Bet galbūt Jūs neužgesite? Juk tasai čia minėtas Malonės primatas - tikrai nebloga, niekadosis nenusėdanti baterija! Tuo labiau, kad šį pavasarį mokslų nebailgia nė vienas šv. Juozapo seminaristas. Vadinasi, galima dar mažiausiai metus „gerti malonės šviesą“ ir „išikrauti“ - ne iš kokių nors nuvėsusių žvaigždžių ar dylančio mėnulio, o iš paties Viešpaties ir iš Jį mylinčių (o Jus „formuojančių“) žmonių Saulės!

Sėkmės ir palaimos! Su pavasariškais linkėjimais vaikščioti Šviesoje,

Jums geriau ar prasčiau pažįstama dėst. Alma S.

*«Говорил я долго, но напрасно
Долго, очень долго говорил:
Глядя на меня, звезда погасла —
Было у неё немного сил!»*

PAKELIUI Į ŠVENTŲJŲ GARBE...

Klierikas Aleksandras Apie Dievo tarną vyskupą Vincentą Borisevičių...

Sena lietuvių patarlė byloja: „genys yra margas, bet žmogaus gyvenimas dar margesnis“. Tuo pačiu turime pripažinti, kad kiekvieno žmogaus gyvenimas yra pilnas gilių nesuprantamų paslapčių, jei tik norime bei pajėgiame apie kokio nors žmogaus gyvenimą giliau pagalvoti ir stengiamės suprasti jo pagrindinius bruožus bei jų tarpusavio sąryšį. Toks buvo ir vyskupo Vincento Borisevičiaus gyvenimas. Pabandykime pažvelgti į jį iš arčiau.

Vincentas Borisevičius yra Suvalkų krašto sūnus. Gimęs 1887 metais lapkričio 23 dieną Vilkaviškio apskrityje, Paežerių valsčiuje, Bebrininkų kaime, Šunskų parapijoje. Jo tėvas Augustinas Borisevičius buvo pažangus ūkininkas, gyveno pagal laiko dvasią, dalyvavo tautiniame atgimime, skaitė lietuviškas knygas ir laikraščius. Jis buvo užgrūdintas darbu, sveikas ir tvirto charakterio žmogus. Motina - Marijona Rugieniūtė - buvo meilaus, švelnaus būdo, šiltu mandagumu spinduliuojanti, vaišinga moteris.

Būsimas vyskupas gimė daugiavaikėje šeimoje. Būdamas vos septynerių neteko motinos, tačiau sesers meilė jam atstojo motinišką meilę. Kaip ūkininko sūnus, Vincentas turėjo atlikti daug svarbių uždavinių ir pareigų tėvo ūkyje. Čia jis išsiugdė atsakomybę, tėviškas dorybes bei įpročius, kurie jam labai padėjo vėliau, einant sunkias seminarijos profesoriaus, rektoriaus ir vyskupo pareigas.

Lietuvos laukų ir pievų grožis bei upelių čiurlenimas skatino berniuką laimingomis ir liūdnomis dienomis pakelti savo žvilgsnį į dangų, į Dievą, iš kurio ateina neišmatuojama pagalba. Įaugęs jis buvo į lietuvių ūkininko paprastumą, širdies tyrumą, į gilų religingumą ir į pasitikėjimą Dievu visuose dalykuose ir visais laikais, tame tarpe ir sunkiausiomis valandomis, kur jau niekas nepajėgia patarti ar padėti. Šie dalykai padėjo Vincentui turėti didelę ramybę ir visiškai pasitikėti Dievu. Šį pasitikėjimą Vincentas yra išgijęs tik savo paprastumo, širdies tyrumo dėka, kas išlaiko žmogų tyrą, nesuteptą, drąsų, neabejojantį, neveidmainiaujantį, dorovingą ir kilnų bei leidžia dvasioje išvelgti kūno akimis nematomo Dievo veidą.

Visa tai pastūmėjo Vincentą domėtis dvasiniais dalykais. Tai pastebėję tėvas Augustinas ir sesuo Ona nusprendžia jį leisti toliau mokytis į Petrapilio Šv. Kotrynos berniukų gimnaziją. Baigęs Peterburgo gimnaziją, 1903 metais įstojo į Seinų kunigų seminariją, kurioje buvo gana palankios sąlygos reikšintis lietuvių patriotinei dvasiai, nes veikė slapta klierikų draugija, platinusi lietuviškus leidinius, todėl jos veikloje dalyvavo ir Vincentas Borisevičius.

1909 metais Vincentas Borisevičius baigė Seinų kunigų seminariją ir buvo išsiųstas tęsti studijų Friburgo universitete Šveicarijoje, kur 1910 metais gavo licenciato laipsnį ir buvo išventintas

kunigu. Grįžęs į Lietuvą buvo paskirtas vikaru Kalvarijos parapijoje bei kalėjimo kapelionu.

Kun. V. Borisevičius, būdamas uolus ir darbštus, iš širdies ėmėsi parapijos darbo. Jo pareigingumas lankant kalinius, šeimas, keliant žmonių religinį ir dorovinį gyvenimą buvo plačiai žinomas. Parapijiečiai greitai pamilo savo jaunąjį kunigą ir žmonės važiuo iš visos apylinkės klausytis jo pamokslų. Kun. V. Borisevičiaus pamokslai nebuvo vien žodžiai - už jų glūdėjo jo gyvenimas, persunktas krikščioniška meile savo parapijiečiams. Todėl rusų žandarai nuo pat pradžių į jį žvelgė su nemažu įtarumu. Jiems nepatiko plačiai išvystyta jo veikla katalikų organizacijose, todėl prasidėjus Pirmajam pasauliniam karui V. Borisevičius buvo priverstas trauktis į Rusiją, bet ir ten dirbo pastoracinį darbą su kitais lietuvių pabėgėliais.

1918 metais vėl grįžo į Lietuvą ir buvo paskirtas Marijampolės gimnazijos kapelionu. Darbo buvo daug, nes reikėjo mokinius ne tik mokytį, bet ir auklėti katalikiškoje dvasioje, kadangi to meto moksleivių ideologinė orientacija buvo labai marga. Daug jaunuolių karo metais buvo nublokšti į Rusiją ir ten revoliucijos dėka užsikrėtė ateizmo, socializmo bei komunizmo idėjomis.

Kapelionui tikybos pamokų metu kartais tekdavo atremti mokinių išpuolius prieš katalikybę ir Bažnyčią, nepaisant to, į šį auklėjimo darbą kun. V. Borisevičius įdėjo visą savo širdį ir sielą.

1922 - 1926 metais būsimas vyskupas Seinų seminarijoje dėstė moralinę ir pastoracinę teologiją. 1926 metais, įsteigus Telšių vyskupiją, vyskupo J. Staugaičio kvietimu, V. Borisevičius atvyko dirbti į Telšius. Dirbo vyskupijos kurijoje generalvikaru. O kai 1927 metais buvo įsteigta Telšių kunigų seminarija, jis tapo jos rektoriumi ir profesoriumi.

1940 metais Vincentas Borisevičius buvo pašventintas vyskupu. Jis priklausė tai kartai, kurios svarbiausias uždavinys buvo iškovoti savo tautai laisvę ir nepriklausomybę. Todėl aktyviai dalyvaudamas Lietuvos atkūrimo, vyskupas V. Borisevičius pasisakė prieš sovietų įvykdytą Lietuvos okupaciją ir Bažnyčios persekiojimą. Dėl to 1946 metais jis buvo suimtas, kalintas ir kankinamas Vilniaus saugumo kalėjime bei nuteistas mirti. Tų pačių metų lapkričio 18 dieną buvo sušaudytas ir užkas-

tas Tuskulėnuose. Tik 1999 metais jo palaikai perkelti į Telšių katedros vyskupų kriptą.

Artimo meilės darbams atsidavusį Telšių vyskupą Bažnyčios persekiojimai pasirinko tam, kad jo kankinystė būtų kaip gąsdinimo ženklas kitiems Lietuvos Vyskupams. Tačiau Vincentas Borisevičius Bažnyčios kančių istorijoje liko ne tiek bauginantis savo skaudžiu likimu kitus, kiek skatintojas laikytis tvirtos ištikimybės Bažnyčiai ir Tautai, nebijant net gyvenimo aukos.

Galima teigti, jog visą savo gyvenimą jis ėjo savotiškos kankinystės keliu. Tačiau, nepaisant sunkumų, visi jo žodžiai, ištarti žmonėms, seminarijos klierikams, o taip pat kunigams, ėjo iš jo širdies. Jis pats gyveno ir vadovavosi tomis mintimis, kurias skelbė kitiems. Tikėjimas, kurį jis skelbė kitiems, buvo jo paties sielos kvėpavimas. Šiandien, kalbėdami apie Dievo tarną Vincentą Borisevičių galime drąsiai pritarti Kristaus žodžiams: „Kas mano žodžius vykdys ir jų mokys, bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje“.

MANO PARAPIJOS PORTRETAS

Klierikas Viktoras

Sudervės Švč. Trejybės parapija

Džiaugiuosi galėdamas su jumis pasidalinti mintimis apie savo gimtąją Sudervės Švč. Trejybės parapiją. Ši parapija priklauso Vilniaus arkivyskupijai, Maišiagalos dekanatui. Parapijos bažnyčia pastatyta Sudervės miestelyje, kuris yra 16 km į šiaurės vakarus nuo Vilniaus (pakeliui į Kernavę). Sudervės miestelis yra nedidelis, įsikūręs gražioje aplinkoje, šalia trijų ežerų. Dėl šios priežasties miestelis žavi ne tik turistus, bet ir vietinius gyventojus.

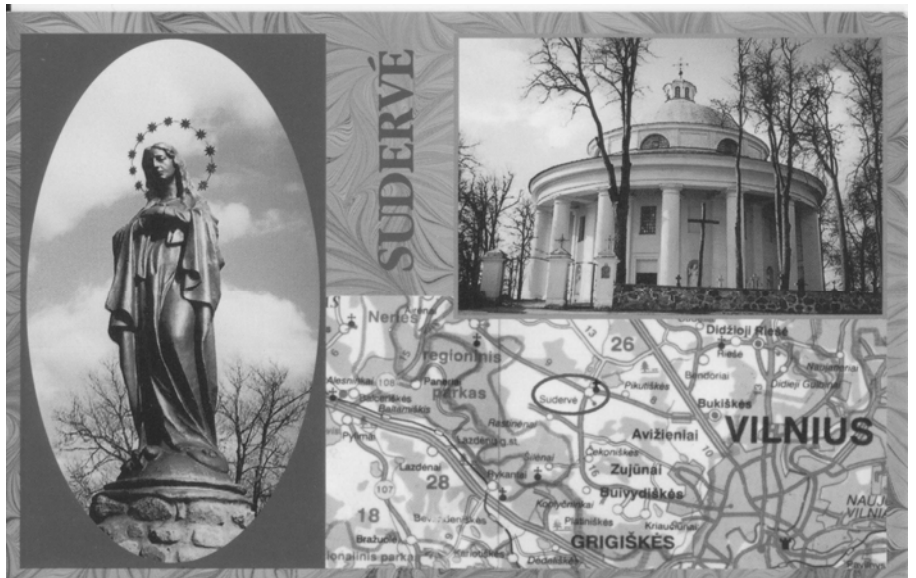
Visuomet vertinu akimirkas, kuomet galiu sugrįžti prie savo tikėjimo atradimo ir dvasinio augimo šaltinio. Tai dar viena proga padėkoti Dievui, kad įkvėpė žmones įkurti Sudervės parapiją ir pastatyti tokią didingą bažnyčią. Man brangi ši parapija, nes čia gimiau, atradau Dievą ir augau tikėjime, gavau daug gerų gyvenimo vertybių. Būtent čia Dievas nepastebimai, per visokius gyvenimo įvykius ir tikėjimo išbandymus, ruošė mane atsilipti į pašaukimą būti kunigu.

Norėčiau pristatyti Sudervės miestelio istoriją. Pirmą kartą rašytiniuose šaltiniuose Sudervės vardas buvo paminėtas XV a. pab., o XVI a. antroje pusėje jau minima šiuo vardu seniūnija. Sudervės žemės priklausė įvairiems savininkams. Įdomu, kad XVI a. pab. Sudervė priklausė Vilniaus stačiatikių Švč. Trejybės brolijai, kuri vėliau žemę pardavė Vilniaus jėzuitų naujokynui. Po beveik šimto metų žemes nupirko dominikonas vyskupas Valentinas Volčacki. Tarpukario metais Sudervės žemių valdytoju buvo žinomas lenkų veikėjas Marian Zdziechovski. Verta pastebėti, kad Sudervės parapija nuo pat įkūrimo priklausė Vilniaus vyskupijai. Jau XIX a. pab. parapiją sudarė 4 tūkst. tikinčiųjų. Panašiai kaip ir šiandien, didesnę jos dalį sudarė kaimai ir vienkiemiai. Šiandien parapijos teritorijoje gyvena apie 2 tūkst. tikinčiųjų.

Įdomus yra taip pat miestelio pavadinimo atsiradimo aiškinimas. Manoma, kad jis kilo iš naktinės žvejybos ant trijų Sudervės ežerų. Žmonės naudojo keliui apšviesti pagalius „su derva“, kurie ilgainiai degė. Žmonės sakydavo: „einame žvejoti su derva“. Aišku, tai yra tik gražus pasakojimas, mėginantis etimologiškai paaiškinti Sudervės pavadinimo kilmę. Apie tai, kokia iš tikrųjų šio pavadinimo kilmė, trūksta informacijos.

Sudervės parapijos istorija pradžia siekia 1782 m., kai Vilniaus vyskupas Ignatas Masalskis priėmė sprendimą šalia Verkių (Kalvarijų), Lukiškių ir Maišiagalos bažnyčių įkurti dar vieną parapiją. Po metų Sudervėje jau buvo pastatyta medinė šv. Petro ir Povilo bažnyčia. Parapija taip pat jau turėjo kleboną – dominikoną, vyskupą, šv. Stanislovo ordino kavalierių Valentiną Volčacki. Jo rūpesčiu ir pastatyta medinė bažnyčia. Pasako-

jama, kad fundatorius buvo turtingas žmogus ir kilęs iš Sudervės krašto. Jam pagailo žmonių, kurie turėjo sekmadieniais pėsčiomis keliauti į tolimas bažnyčias. Daug žmonių dėl tos priežasties praleisdavo šv. Mišias ir nešventė sekmadienių. Pirmoji Sudervės bažnyčia buvo pastatyta greitai ir iš pigių medžiagų, todėl buvo nepatvari. Bažnyčios fundatorius nutarė pastatyti mūrinę bažnyčią. Istoriniai dokumentai liudija, kad medinėje bažnyčioje buvo gražus Švč. Trejybės paveikslas, galbūt tai ir paskatino fundatorių kitą, mūrinę bažnyčią, tituluoti šiuo vardu. Tai galėjo įtakoti ir buvusios Sudervėje stačiatikių Švč. Trejybės brolija. Mūrinė bažnyčia buvo pradėta statyti 1803 m. ant kito, nei stovėjo medinė bažnyčia, Sudervės kalno. Įdomu, kad ji buvo statoma 19 metų, iki 1822 m. Fundatorius buvo geras šeimininkas ir dar prieš savo mirtį nupirko visas reikalingas statybai medžiagas. Manau, kad bažnyčia buvo taip ilgai statoma ir dėl sunkios politinės situacijos. Po trečio Respublikos padalinimo Lietuva buvo prijungta prie Rusijos ir padalinta į dvi dalis: Užnemunė atiteko Prūsijai, kita dalis (rytų) – Rusijai. Europą užgriuvo revoliucijos ir su tuo susiję neramumai. Prancūzijoje iškilęs Napoleonas su didinga armija žygiavo per Vilnių ir jo apylinkes, vėliau grįžo tais pačiais keliais, skurdindamas kraštą. Nepaisant tų sunkumų, 1822 m. mūrinė bažnyčia buvo užbaigta, o medinė dėl avarinio stovio - nugriauta. Naujos baž-

nyčios vidaus darbai tęsėsi iki 1834 m. ir tik tuomet ji buvo iškilmingai konsekruota. Istorija liudija, kad prie bažnyčios veikė ligoninė – prieglauda, kuri vėliau sudegė.

Neįmanoma nesizavėti Sudervės bažnyčios grožiu. Tie, kas ją yra matę, turbūt pastebėjo, kad tokių bažnyčių kaip ši – Lietuvoje nėra. Iš tolo ji atrodo tarsi paties šv. Petro bazilika Vatikane. Istoriniai šaltiniai liudija, jog bažnyčia buvo pastatyta pagal Romos Panteono pavyzdį, bet klasicizmo stilius įnešė daug architektūrinių pakeitimų. Apvalumas Antikoje simbolizavo tobulybę, todėl, manau, ši mintis sutampa su krikščioniška mintimi, kad Dievas yra tobulas ir per Jėzų Kristų vienija visus žmones.

Bažnyčios skersmuo (31 m) aukštis (30 m) yra beveik vienodi. Prasminga, kad šventoriuje apie bažnyčią yra kapinės – simbolis to, jog mirusieji yra suvienyti su Kristumi. Šalia bažnyčios 1829 m. pastatyta nedidelė varpinė, kurioje yra du seni varpai. Iš pradžių buvo pastatyta didelė, bažnyčios aukščio varpinė, bet dėl projektavimo klaidų vieną audringą naktį ji griuvo. Verta pripažinti, kad bažnyčia pastatyta truputį nepraktiškai, nes plokščiastogė šventovė ant kalno pastoviai nuken-

čia nuo darganų, lietaus ir vėjų, todėl bažnyčiai dažnai reikia remontų. Be gamtos išdaigų, jai kenkia ir žmogaus ranka. Šventovė nukentėjo Sovietų valdžios laikotarpiu, kuomet buvo uždaryta.

Grįžtant prie bažnyčios architektūros, galima pastebėti, kad jos stilius yra klasicizmo ir ji yra originali dėl akustikos, kurią suteikia apvalumas ir kupolas. Apie tai liudija sena bažnyčios sakykla, iš kurios kiekviename šventovės kampe be mikrofonų gerai girdisi sakomi žodžiai. Nepaisant bažnyčios apvalumo, altoriai yra pastatyti estetiškai ir derinasi prie jos formų. Aišku, per 200 metų, daug kunigų patys „restauravo“ bažnyčios vidų, todėl daug kur galima pastebėti trūkumus ir netinkamus papuošimo elementus. Bažnyčioje yra 4 altoriai: pagrindinis – presbiterijoje, antrasis - virš pagrindinio altoriaus, pastatytas Loreto Marijos garbei, trečiasis (iš dešinės) yra skirtas Rožinio Marijos garbei ir ketvirtasis (iš kairės) - Jėzaus nukryžiuvimui. Mergelės Marijos altorius pastatytas pagal Aušros Vartų koplyčios pavyzdį, korintietiško stiliaus, tik vietoje paveikslu - medinė Marijos figūra. Sudervės bažnyčia išsiskiria ir tuo, kad ant sienos užrašytas jos „testamentas“, ko nemačiau nei vienoje Vilniaus bažnyčioje. Testamento tekstas užrašytas virš pagrindinio altoriaus. Apskritai bažnyčios vidus yra išpuoštas gražiomis freskomis, sienas puošia nutapyti paveikslai. Po bažnyčios altoriumi yra kripta, kurioje palaidoti jos fundatoriai ir jų šeimos nariai. Nuostabą kelia taip pat įvairiaspalvė grindinio plytelių mozaika, manoma, padaryta bažnyčios konsekracijos metu ar XIX a. pradžioje.

Nėra visiškai aišku, kas projektavo Sudervės bažnyčią. Žinomi du architektai, kurie galėjo tai padaryti – Laurynas Stuoka Gucevičius, įžymus klasicizmo stiliaus pastatų architektas ir vilnietis dominikonas Laurynas Bortkevičius. Literatūroje dažniausiai sutinkama nuomonė, kad Sudervės bažnyčios architektas yra visgi Laurynas Stuoka Gucevičius. Lauryno Bortkevičiaus pavardė aptinkama archyvinuose dokumentuose. Realiausia, kad Stuoka Gucevičius galėjo suprojektuoti bažnyčios pastatą, bet netrukus po to mirė, o dominikonas Laurynas Bortkevičius nežymiai pakeitė šį projektą ir prižiūrėjo bažnyčios statybą.

Sudervės žmonės didžiuojasi savo miestelio istorija ir origina-

lia bažnyčia. Kaip ir kiekvienoje parapijoje, Sudervės parapijiečiai stengiasi gyventi aktyvų krikščionišką gyvenimą. Visuomet dėkoju Dievui, kad užaugau krikščioniškoje - katalikiškoje aplinkoje, be to - trijų kultūrų sukuryje, nes Sudervėje gyvena daug lenkų, lietuvių bei keletas rusų šeimų. Sudervės parapija taip pat turi savo tradicijas ir maldos grupes. Kiekvieną pirmą mėnesio sekmadienį aplink bažnyčią einama Eucharistinė procesija (išskyrus Advento ir Gavėnios laikotarpius). Parapijiečiai praktikuoja pamaldumą už mirusius, todėl paskutinį mėnesio šeštadienį yra sudėtinės šv. Mišios už tuos, kurie buvo ir yra brangūs gyviesiems. Parapija turi seną tradiciją prieš gedulines šv. Mišias giedoti egzekvijas. Pirmaisiais mėnesio penktadieniais vyksta Švč. Jėzaus Širdies pamaldos. Pavasarį, vasarą ir rudenį žmonės gausiai aukoja pačių augintas gėles, todėl altoriai yra gražiai papuošti. Parapijoje nusistovėjo graži tradicija Advento sekmadienio šv. Mišias švęsti prie antrojo, Švč. Mergelės Marijos altoriaus. Kadangi miestelyje gyvena daug žemdirbių, žmonės per šv. Agotos minėjimą gausiai atneša laiminti grūdus, o per Sekmines ir Žolinę tikintieji gausiai atneša puokščių iš laukų gėlių, žolių bei lapų.

Parapija turi ir savo maldos grupes bei choras. Mišių liturgiją puošia gausus lenkų suaugusiųjų choras ir gausėjantis lietuvių suaugusiųjų choras. Prieš keletą metų pradėtos šv. Mišios aukoti ir lietuviškai, todėl gausėja ir lietuvių bendruomenė. Mane visada žavėjo, kad tikintieji patys aktyviai gieda giesmes. Tai - čia dirbusių kunigų nuopelnas, o mums besiruošiantiems kunigystei - gražus pavyzdys. Parapijoje veikia gyvojo Rožinio būrelis (apie 30 žmonių). Džiugu, kad parapija turi nemažai aktyvių patarnautojų (apie 15 jaunuolių). Parapijoje suburta aktyvi taryba, kuri į parapijos gyvenimą įtraukia pasauliečius,

padedančius klebonui vykdyti pastoraciją. Kasmet klebonas lanko parapijiečius, t.y. kalbėja. Sudervės parapijoje laikomasi katalikiškų tradicijų ir Advento bei Gavėnios laikotarpiu neorganizuojamos diskotekos ar pasilinksminimai.

Kaip ir kiekviename Lietuvos kaime ar miestelyje, Sudervėje žmonių gyvenimas nėra „rožem klotas“. Čia beveik nėra darbo vietų, todėl dauguma suderviečių dirba Vilniuje, kiti pasuka alkoholio keliu. Skaudu, kad ir daug jaunų žmonių neišvengia šio kelio. Sudervės parapijoje esama nemažai asocialių šeimų, kuriomis rūpinasi seniūnija. Šeimomis rūpinasi ir klebonas, kuris kartu su jaunu nuperka joms maisto bei rūbų. Miestelyje gana dažni tautiniai nesutarimai tarp lenkų ir lietuvių, pavyzdžiui, žemės gražinimo klausimu. Klebonas bando „gydyti tas žaizdas“ ir švenčių progomis organizuoja bendras šv. Mišias arba kviečia bendrai talkininkauti parapijoje. Mane džiugina, kad parapijiečiai - lietuviai ir lenkai - gausiai renkasi į sekmadienio šv. Mišias. Apie Sudervę yra pasklidęs mitas, esą čia gyvena daug blogų žmonių... Tai - netiesa, nes negalime mažos grupės žmonių klaidų priskirti visai bendruomenei. Man liūdna, kad Maišiagalos dekanate ir Sudervės parapijoje jau beveik pusę amžiaus nebuvo kunigystės pašaukimų. Man buvo iššūkis pirmam po tiek metų atsilipti į Dievo kvietimą, bet būtent be Jo to

pats niekada nepadaryčiau.

Dabartiniam klebonui rūpi ir parapijos ateitis, todėl jis įvedė papildomas sekmadienio šv. Mišias jaunimui, taip pat skatina Gailestingumo kultą. Iš senos klebonijos ruošiamasi padaryti parapijos šarvojimo ir susitikimų sales, nes to parapijai labai trūksta. Yra organizuojamos piligriminės išvykos. Paskutinė kelionė buvo į Aušros Vartų atlaidus bei išvyka į Kryžių kalną šalia Šaulių. Kadangi dabartinis Sudervės parapijos klebonas baigė mūsų Vilniaus kunigų seminariją ir ne sykį atliko praktiką Vilniaus rajono parapijose, jis supranta, kad reikia ne tik užsiimti bažnyčių remontais, bet visų pirmiausia - tarnauti Dievui ir žmonėms. Tai pastebima ir iš jo pamokslų, kuriais parapijiečiai žavisi. Jie išgirsta tiesą apie Dievą, tikėjimą, apie save pačius ir gyvenimą. Kunigas skatina žmones atkreipti dėmesį į tikėjimo sąmoningumą ir jo praktikavimą kasdienybėje. Tikiu, kad tas darbas ateityje duos vaisių ir galbūt per jį Dievas pakvies atsilipti į kunigystės pašaukimą daugiau jaunuolių. Kaip sakoma: „Dievui į ausį...“

Iš klebonijos palėpės...

Sakoma, kad sovietmečiu laisvai spaudai buvo nelengvi laikai. Cenzūra lydėdavo kiekvieną brošiūrą, katalikiškams leidiniams patekti į skaitytojo rankas buvo praktiškai neįmanoma. Pogrindžio iniciatorių dėka, vieną kitą brošiūrėlę galėjo perskaityti labai kunklus, dvasios peno ištroškusių, žmonių būrelis. Visgi teologinės literatūros būta ir tarybiniais metais. Tai, pavyzdžiui, labai rimtas, visuomenei atviras, valstybinės politinės ir mokslinės literatūros leidyklos sovietmečio žydėjimo metais perleistas P. Holbacho veikalas: „Krištinė Teologija arba Trumpas krikščionių religijos žodynas“. Pateikiame keletą šio puikaus ateistinės XVIII a. literatūros kūrinių ištraukų ir viliamės, kad jos privers jus bent trumpam nusišypsoti. Tikėtina, kad sukels ir smagų juoką.

TEOLOGIJĄ. Gilus, atgamtiškas ir dieviškas mokslas, kuris mus moko mąstyti apie tai, ko mes nesuprantame, ir supainioti tai, kas mums visiškai suprantama. Iš to matome, kad tai yra pats kilniausias ir naudingiausias mokslas. Visi kiti mokslai apsiriboja tik žinomais dalykais ir dėl to verti paniekos. Be teologijos valstybės negalėtų gyvuoti, bažnyčia žūtų, o žmonės nežinotų, ką galvoti apie malonę, apie pranašavimus, apie bulę *Unigenitus*, - dalykus, apie kuriuos reikia būtinai turėti aiškų supratimą.

SEMINARIJOS. Šventi namai, kur, vyskupui prižiūrint, perinami viešpaties kunigų jaunikliai ir kur jie iš mažų dienų mokomi pažinti dangiškų prekių vertę, kuriomis vieną gražią dieną pradės prekiauti.

STUDIJOS. Giliaminiui teologui studijos reiškia darbuotis visą gyvenimą tam, kad supainiotų savo paties mintis ir pripildytų savo galvą šventų žodžių, kuriuose nei jis pats, nei visi tie, kurie neapturėjo atgamtinės malonės, negalės rasti nė vienos sveiko proto kibirkštėlės. Pasauliečių studijos tai yra mokymasis lotynų kalbos ir, visų pirma, privalomas paklusnumas dvasininkams.

BREVIJORIUS. Maldų rinkinys, parašytas puikia lotynų kalba, kurį bažnytiniai beneficijų valdytojai turi kiekvieną dieną garsiai skaityti, kad tuo būdu užsidirbtų pinigų; jei jie neskaitytų brevijoriaus, tai būtų nenaudingi visuomenei.

SEKMINĖS. Iškilminga šventė, kurią bažnyčia švenčia stebuklingajam šventos dvasios nusileidimui atminti. Šventoji dvasia ugnies liežuvių pavidalu nusileido iš dangaus ant apaštalų, mokinių ir šventųjų moterėlių galvų, kurie nuo to pradėjo pliaukšti kaip girtuokliai arba čirpauti kaip šarkos. To įvykio dėka apaštalų ipėdiniai įgijo neginčijamą teisę pliaukšti ir savo plepalais bei ugniniais liežuviais uždegti visą pasaulį.

JĖZUS KRISTUS. Šiuo vardu kadaise pasivadino dievas, norėdamas išlaikyti inkognito, kai keliavo po Judėją. Už tai, kad atsisakė pasakyti savo tikrąjį vardą, jis buvo nukryžiuotas kaip šnipas. Jeigu nebūtų įvykęs tas laimingas *quiproquo* (nesusipratimas), žmonių giminė būtų žuvusi amžiams, nebūtų nei teologijos, nei dvasininkų, ir Prancūzija niekada nebūtų išgirdusi apie bulę *Unigenitus*.

ROMOS KATALIKŲ, ARBA LOTYNIŠKOJI, BAŽNYČIA. Taip vadinasi bažnyčia, kurioje žmonės, jau seniai nemoką lotynų kalbos, dar ir toliau gieda lotyniškai. Tai labai išmintingas paprotys, nes dvasininkams yra naudinga, kad krikščionys, panašiai kaip ir papūgos, nesuprastų to, ką jie gieda ir nesipiktintų tomis nesąmonėmis, kurių psalmėse knibždėte knibžda.

KRIKŠČIONIS. Tai yra paprastas žmogelis, dievulio avilė, kuris iš geraširdiškumo įtikinėja save, esą jis tvirtai tikis neįtikėtinais dalykais, apie kuriuos jis niekad nesvajoję, bet kuriais jam liepia tikėti kunigai. Todėl jis įsitikinęs, kad trejetas yra lygu vienetui, kad dievas tapo žmogumi ir buvo nukryžiuotas, paskui prisikėlė iš numirusių, kad kunigai niekad nemeluoja ir kad tie, kurie netiki kunigais, bus be jokio gailėsčio pasmerkti.

PONTIFIKAI. Tas žodis yra kilęs iš «pontifex» — «tiltų statytojas». Mūsų pontifikai tiltų statytojai yra dvasiniai architektai, kurie stato intelektualinį tiltą, per kurį gerieji krikščionys keliauja į rojų, pereidami per sveiko proto bedugnę.

POPIEŽIUS. Paprastai popiežiumi būna senas kunigas, kurį šventoji dvasia išrenka savo brolelio vietininku žemėje. Štai kodėl popiežius pasižymi tokiu dideliu protingumu ir niekad nepaisto nesąmonių, kad ir ką besakytų jansenistai ir niekšai protestantai, kurie tikrai per toli nuėina su savo mąstymo laisve.

DVASIOS TĖVAS. Jis yra šventas žmogus, paprastai pasižymis veidmainiškumu ir gašlumu. Jo pareiga yra sėti šeimose nesantaiką, kiršinti vyrą su žmona, siundyti tėvus prieš vaikus ir ponus prieš tarnus, išversti į išvirkščią pusę kvailių davatkų smegenis, kad visus žmones lengviau būtų vesti išganymo keliu.

MOZĖ. Dievo įkvėptas pranašas. Dievas jam įteikė dieviškus ir šventus įstatymus, kuriuos vėliau buvo privirstas pakeisti, nes įstatymai pasidarė nebetinkami. Mozė familiariai šnekučiavosi su dievu, atsukusiu į jį užpakalį. Mozė, kaip jis pats yra pasakęs, buvo pats maloniausias iš žmonių, bet vis dėlto kartais liepdavo išpjauti keletą tūkstančių izraelitų. Tuo jis parodė pavyzdį bažnyčiai, kuri, kaip žinoma, būdama jautriausia ir švelniausia iš motinų, laikas nuo laiko iškrečia kruvinų pokštų savo numylėtiems vaikams.

BAŽNYČIOS TĖVAI. Taip yra vadinami šventieji svajotojai, aprūpinę tikinčiuosius daugybe puikių samprotavimų, nuostabių dogmų ir mokslinių išvedžiojimų, kuriuos aiškinant uždrausta apeliuoti į sveiką protą.

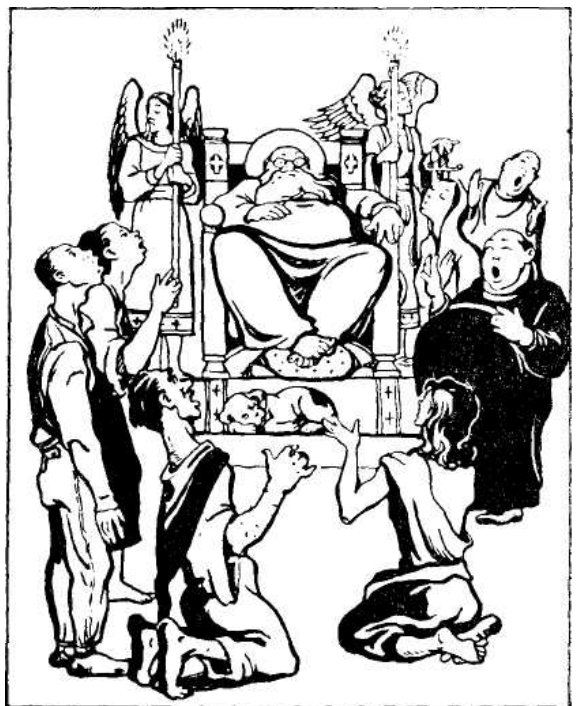
APAŠTALAI. Taip yra vadinami dvylika nemokšų, driskių, vargšų kaip bažnyčios žiurkės. Apaštalai buvo dievo sūnaus palyda žemėje ir buvo įpareigoti šviesti visą pasaulį. Jų įpėdiniai vėliau padarė puikiausią karjerą su teologijos pagalba, kurios jų pirmakiai apaštalai buvo nesimokę. Tarp kitko, dvasininkija, kaip ir kilmingieji, juo ji labiau nutolsta nuo savo pirminio šaltinio, juo mažiau ji yra panaši į savo pirmakus ir darosi vis prašmatnesnė.

PAMOKSLININKAI. Šventieji oratoriai, kuriems liaudis moka už tai, kad jie tūkstančiais įvairiausių būdų kartoja dalykus, kurių liaudis niekad nesuprato, tačiau kuriuos, kaip ji tikisi, nuolat kartojant greičiau supras. Pamokslas yra labai naudingas dalykas ir tuo negalima abejoti – kaip žinoma, pats dievas sakė pamokslą Adomui ir Ievai, kurie nespėję išklautyti jo kalbos, jau padarė kvailystę.

SEKMADIENIS. Pašvęsta viešpačiui diena, t.y. diena, kada mes turime pareikšti pagarbą kunigams, klausydami jų išmintingų pamokslų, dalyvaudami ceremonijose, prisijungdami prie jų dieviškų koncertų ir po to prisilakdami smuklėse.

ŠVENTIEJI. Jie yra labai naudingi žmonėms didvyriai, kurie uoliai meldėsi, pasninkavo, plakėsi, liežuvavo, maištavo bei triukšmavo ir už tai buvo įamžinti tikinčiųjų atmintyje ir įrašyti į bažnyčios šventųjų eilės sąrašą. Kad taptumei šventu, reikia būti niekam tikusiu ir gerokai nenaudingu nei sau pačiam, nei kitiems.

ŠVENČIAUSIASIS SAKRAMENTAS. Nuostabus sakramentas, kuriame esąs visatos dievas maloniai vaišina savo paties kūnu kunigus ir visus tuos krikščionis, kurių skilvis pakankamai pajėgus suvirškinti tokį valgi.

Rojus. Ten išrinktieji turės neišpasakytą malonumą per amžius giedoti Sanctus.

„Savanorystė veža!“

Gegužės mėn. 1-3 dienomis Vilniuje vyko neeilinis renginys - Taize pasitikėjimo piligrimystė, sukvieta į sostinę nemažą būrį piligrimų ne tik iš visos Lietuvos, bet ir Europos. Atkreipiame dėmesį į ypatingą šio renginio dovaną – galimybę savanoriauti. Apie tai kalbamės su klierikais – savanoriais Edgaru, Mindaugu ir Andžėjumi.

Taize renginiai neįsivaizdujami be savanorių, jie jei ne renginio širdis, tai tikrai rankos. Kaip tau atrodo, kodėl jie tokie svarbūs?

Edgaras: Ne tik Taize renginiai, bet apskritai jaunimo, o ypač katalikiški, neįmanomi be savanorių. Visų pirma dėl techninės pusės. Tokio pobūdžio renginiuose dalyvauja daugybė jaunimo, reikia, kad kažkas tą minią suvaldytų ir jiems patarnautų. Tokį darbą atlieka savanoriai - jaunų žmonių grupė, suvažiavusi anksčiau. Patarnauti tenka įvairiose srityse, pavyzdžiui, liturgijoje, maisto dalinime ir net iš pažiūros nematomuose organizaciniuose reikaluose. Šį darbą, aišku, galėtų atlikti pasamdytų žmonių darbuotojai, tačiau krikščioniški renginiai yra ne pelno siekiantys, rengiami minimaliomis išlaidomis, todėl kviečiami savanoriai, kurie galėtų pasitarnauti tarnystės dvasioje.

Vadinasi savanoriai yra pigi darbo jėga? Ar už to visgi slypi kiti motyvai?

Mindaugas: Savanoriai iš tiesų nėra tik pigi ar nemokama darbo jėga. Savanorystėje ypač svarbu yra liudyti tarnystės dvasią ir krikščioniški renginiai turi toki tikslą. Savanoriais paprastai būna tikintys jaunuoliai ar merginos. Jie liudija tikėjimą dalyviams ir praeiviams, savo džiaugsmu užkrėsdami ir kitus. Ir tai nebūna vienkartinis liudijimas, paprastai savanorystė tampa jau dalyvavimo tokiuose renginiuose būdas. Tad dauguma savanorių ir šiame Taize renginyje nebuvo naujokai. Tikėjimas bei

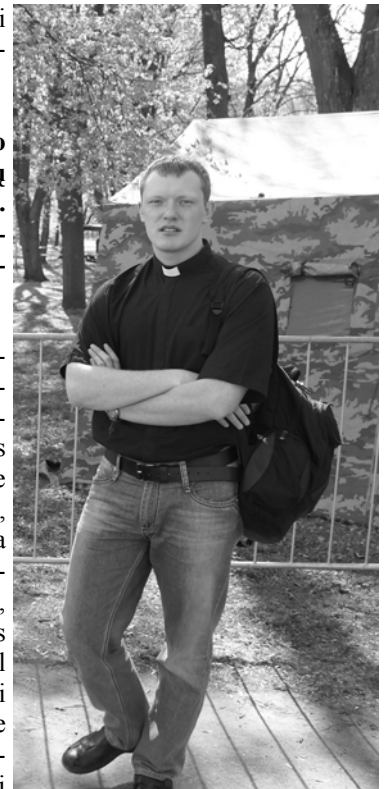
patirtis skatina juos prisidėti prie tokių renginių organizavimo.

Šiais, lyg ir utilitarizmo laikais, savanorystė turėtų būti labai nepopuliari. Kaip tau atrodo ar jaunimas noriai renkasi šią tarnystės rūšį?

Andžej: Kiek man teko bendrauti su savanoriais, pastebėjau, kad kai kurie jų nepraleidžia nei vienos progos sudalyvauti krikščioniškame renginyje kaip savanoriai, kitaip net neįsivaizduoja savęs. Jiems tai – saviraiškos būdas. Tai užkrečiama, nes darydamas gera ir pats jautiesi labai gerai, todėl didžioji dalis savanorių esti nuolatiniai. Ir patarnauja jie su malonumu, ne šiaip tylėdami be emocijų paduodami kokį paketą ar suteikdami sausą informaciją, bet su šypsena, linksmi, net dainuodami. Tai kuria ypatingą nuotaiką, ir žinoma juos laimina Dievas. Tikras savanoris su džiaugsmu atlieka savo pareigas, nesiekdamas jokio atlygio ar materialios naudos.

Kiek savanorių dalyvavo Taize pasitikėjimo piligrimystėje Vilniuje ir kuo jie ypatingi?

Edgaras: Į šį renginį suvažiavo maždaug apie 300 savanorių. Dauguma jų buvo iš Lietuvos, tačiau nemažai prisidėjo ir iš kitų šalių, pavyzdžiui: Italijos, Lenkijos, Baltarusijos, Rusijos, Belgijos, Prancūzijos, Slovėnijos. Šis skaičius tėra tik paties renginio pagalbininkų, bet dar daugiau savanorių reikėjo parapijose, tad iš viso jų buvo apie 800. Taize regioninių susitikimų praktika rodo, kad reikalinga 10 % savanorių nuo dalyvių skaičiaus. Žiemos susitikimuose - 20%. Taize savanorystės praktika skiriasi nuo kitų krikščioniškų renginių ir tuo, kad savanoriai nėra tik savo funkcijų atlikėjai, jiems sudaromos galimybės dalyvauti pamaldose.

Mindaugas: Jonų Bažnyčioje savanoriai buvo ne tik skirtingų tautybių žmonės, bet ir priklausantys skirtingoms konfesijoms. Savo tarpe be katalikų turėjome ir stačiatikių, liuteronų. Kadangi savanoriai atskirai dar susirenka mal-

kurios Jėzus mus visus moko. Šiuo požiūriu savanoris ne tik gauna dvasinį pasitenkinimą, bet jis taip pat turi ir duoti kitiems, dalintis su kitais savo tikėjimu, šalia tos regimos tarnystės. Konkrečiai man, savanorystė yra galimybė pasitarnauti dėkojant Dievui už tas malones, kurias kažkada pats gavau iš kitų tarnystės. Be to, kiekviena savanorystė yra nauja patirtis, nauji žmonės. Tai atlygis su kaupu.

Andžej: Man tai jau savotiškas įprotis, nes jau ne pirmi metai esu savanoris, nors galėjome pasirinkti ir dalyvio statusą. Galiu būti naudingas ir kartu išgyvenu tikėjimą. Įsijungiau į jaunimo veiklą būtent per savanorystę ir mane tai uždegė. Tai ypatingas būdas skleisti Dievo meilę, padaryti ją matomą kitiems. Žmogus, kuris ieško Dievo ir maldos, atranda ženklus, matomus per savanorius. Tad

mielai jungiuosi prie savanoriavimo. Gal pasirodys ir banalu, bet savanorių tarpe sutinki žmones, kurie labai panašūs, su kuriais susidraugauji ir savanorystė tampa labai lengva. Žinau, kad nesu toks vienas.

Mindaugas: Savanorystei mane pastūmėjo pakvietimas, kitaip būčiau dalyvavęs kaip dalyvis. Pasijaučiau reikalingas ir galintis padėti, labai apsidžiaugiau. Savanoris esu jau ne pirmą kartą. Savanorystėje kuo daugiau duodi, tuo daugiau gauni. Savanorystė taip pat ir įpareigoja, nes turi tam tikrų pareigų, bet bendrystė tarp pačių savanorių ir galimybė liudyti savo tikėjimą kitiems teikia džiaugsmą.

dai, tai buvo puiki galimybė patirti taip aiškiai regimą ekumeninę dvasią. Mus vienija Jėzus Kristus, tad radome bendrą kalbą.

Organizuojant renginį paprastai visa atsakomybė tenka organizatoriams, o kiek nuo savanorių priklauso renginio kokybė?

Edgaras: Nuo jų priklauso renginio nuotaika. Tarnystė su džiaugsmu paskatina ir kitus tą džiaugsmą skleisti. Nuo savanorio veido turbūt priklausys ir dalyvio nuotaika, jei prie bažnyčios durų nebeįleidžiame dalyvių dėl jų gausos, ir darome tai pikta bei griežtai, dalyvių nuotaika bus vienokia arba, jei maloniai ir draugiškai prašome nesistumdyti prie maisto punktų, jų nuotaika bus kitokia. Abiem atvejais, ji persiduoda kitiems ir palieka vienokią ar kitokią įspūdį apie patį renginį ir net šalį. Todėl savanorio dvasia yra labai svarbi. Organizaciniai dalykai nuo savanorių nedaug priklauso, jei, tarkim, laiku nepristatomi valgiai, tai - organizatorių atsakomybės klausimas, tačiau už renginio nuotaiką didžiąja dalimi atsakingi būtent savanoriai.

Kodėl jūs pasirinkote būti savanoriais?

Edgaras: Savanorystė turi liudijimo aspektą, tai puiki galimybė jaunam žmogui skleisti krikščionišką meilę per tarnystę,

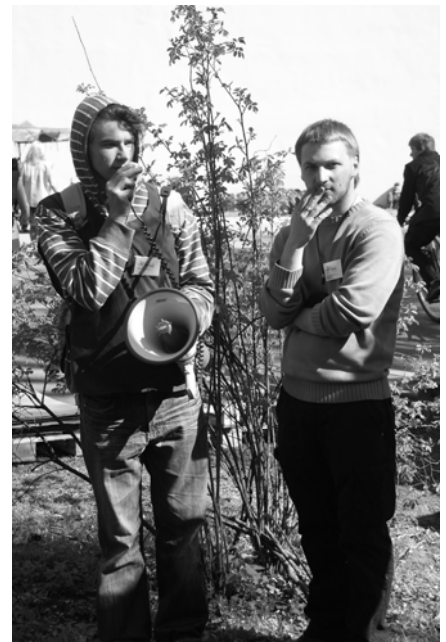

Šios Taize dienos Vilniuje pavadintos pasitikėjimo piligrimyste. Piligrimyste vedančia link Dievo. Ar jums, kaip savanoriams pavyko sudalyvauti tokioje piligrimystėje ir išgyventi tikrą pasitikėjimą ?

Mindaugas: Savanorystė neatsiejama nuo maldos. Piligrimystė link Dievo ypatingai jautėsi, kartu meldėmės, siekėme artumo Dieve. Visi organizaciniai rūpesčiai ar su tuo susijusios problemos kartais užgriūna ir bando išmušti iš vėžių, tačiau viskas vyksta palaimingoj nuotaikoj, nes visa daroma su malda ir pasitikint Dievu bei šalia esančiais. Kaip savanoriai nebuvo uždaryti kokiam rūsyje, pamaldose dalyvavome kartu su piligrimais, tad galimybę melstis ir kartu keliauti link Dievo turėjome ir mes.

Andžej: Savanoriai dažnai nemato savo atliekamo darbo visumos, jie tarsi varžteliai, atsakingi už konkrečius pataravimus. Tačiau Taize piligrimystė vyko sklandžiai. To priežastis ir yra pasitikėjimas vieni kitais. Tiek savanoriais, tiek dalyviais ir, žinoma, Dievu. Apvaizda globojo šį renginį, juk paprasčiausias lietus galėjo labai neigiamai įtakoti renginį. Aš ypatingai išgyvenau pasitikėjimą kitais savanoriais, kuomet nežinau kaip vienas ar kitas susitvarkys su pavesta užduotimi ir pamatai, kad viskas vyksta sklandžiai, kad galima tais žmonėmis pasitikėti. Piligrimystė – visuomet yra sunkumas. Išgyvendami nepatogumus, labiau susitikimui su Dievu bei labiau esame Jam dėkingi už patirtus džiaugsmus. Kai kurie savanoriai keldamiesi anksčiausiai ryte vargu ar labai džiūgavo, bet vėliau patyrė džiaugsmą galėdami pamatyti bebundančią Vilniaus senamiestį. Tad

mums) ši kelionė prasidėjo prieš gerą pusmetį, kai pasiskirstėme į darbo grupes. Jau vien pasitikėjimas tais žmonėmis, kurių tu nepažįsti reikalauja daug pastangų. O dar daugiau, kad pavyks nudirbti įvairius darbus. Vilniuje – Gailėstingumo mieste – pasitikėjimo piligrimystė labai prasminga, nes po Gailėstingąjo Jėzaus paveikslu yra būtent pasitikėjimo žodžiai: Jėzau, pasitikiu Tavimi. Viskas Jo rankose, tad renginys tik dėl to ir pavyko. O pasitikėjimas Dievu tampa regimu pasitikint šalia esančiu.

Ar norėtumėte ko nors palinkėti kitiems klierikams, galbūt mąstantiems apie savanorystę?

Andžej: Drašos žengiant pirmą žingsnį, po to jau pagreitis savo daro.

Mindaugas: Prisidedu prie Andžėjaus. Drašos ir nebijokite. Iš tiesų, savanoriai nėra kažkokios konkrečių funkcijų profesionalai, jie daro tai ką gali ir svarbiausia daro tai nuoširdžiai.

Edgaras: Būsime kunigams ypatingai reikėtų tapti savanoriais, nes tai puiki galimybė mokytis bendrauti su jaunais žmonėmis, kurie galbūt kažkada bus jų parapijiečiai. O kad tai yra tikrai

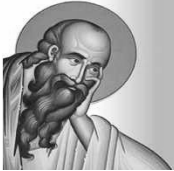
piligrimystė susijusi su pasiaukojimu, tačiau būtent tai duoda džiaugsmo vaisius.

Edgaras: Dalyviams piligrimystė prasidėjo nuo tos dienos, kai įlipo į autobusus. Savanoriams - keliomis dienomis anksčiau. Organizatoriams ir jų talkininkams (tame tarpe ir

uždegantis dalykas, byloja savanorių tarpe populiarus šūkis: „Savanorystė veža!“

Ačiū už pokalbį.

„Teesie“ redakcija

METAI SU ŠV. PAULIUMI

Klierikas Juzefas

Kas myli, tas įvykdo įstatymą...

„Niekam nebūkite ko nors skolingi, išskyrus tarpusavio meilę, nes kas myli, tas įvykdo įstatymą. Juk įsakymai: Nesvetimauk, nežudyk, nevok, negeisk ir kiti gali būti sutraukti į tą vieną posakį: Mylėk savo artimą kaip save patį. Meilė nedaro nieko pikta artimui.

Taigi meilė – Įstatymo pilnatvė“. (Rom 13,8-10)

Meilė... Daug šiais laikais kalbama apie ją, tačiau jos samprata yra gerokai pasikeitusi. Daugumoje atvejų ji jau nebe ta, apie kurią rašo apaštalas Paulius pirmajame Laiške koringiečiams 13 skyriuje. (Manau, kad visiems ši ištrauka yra gerai žinoma). Ne tik šioje, bet ir daugelyje kitų savo laišku vietų šv. Paulius akcentuoja meilės svarbą. Tuo visiškai nenoriu pasakyti, kad šiandien neturime teisingo meilės suvokimo. Jis yra, tačiau jam atrasti kartais reikia didelių pastangų. Apaštalas Paulius, atskleidždamas meilės slėpinį, parodo krikščionybės esmę, kad krikščionio gyvenimas - ne vien mokymas, bet pirmiausia įkvėptas gyvenimas, Kristaus gyvenimas manyje. Apmąstydamas Laiško romiečiams ištrauką, norėčiau pažvelgti į įstatymo ir meilės santykį.

Neretai tenka išgirsti, kaip žmonės su pykčiu kalba apie įstatymą. Nesvarbu, ar jo autorius Dievas (prigimtiniai įstatymai), ar žmonės (žmogiškieji). Įstatymas yra siejamas visų pirma su žmogaus laisvės apribojimu, su tam tikru draudimu daryti tai, ką nori, kas, aišku, žmogui kelia nepasitenkinimą. Tačiau ar niekada nebandėme savęs klausti, kodėl taip yra? Ar nesistengėme giliau pažvelgti į duotą įstatymą ar taisyklę, ne vien paviršutinišku žvilgsniu juos vertinti?

Sena lenkų patarlė sako: „akys baiminasi, rankos padarys“. Dažnai, kai pamatome, ko iš mūsų yra reikalaujama, įstatymas it Galijotas, pasirodo didelis ir baisus, o toks menkas žmogus kaip aš, rodos, negalėtų jo įvykdyti. Tai - klaidinga laikysena. Laikysena tu, kurie išsigandę sunkumų, panašiai kaip Izraelio vyrai prieš kovą su filistiečiais, pamatę priešą

„bėgo nuo jo klaiko apimti“. (pgl. 1 Sam 17,24). Tačiau prisiminkime kaip elgėsi Dovydas. Jis, būdamas vaikas, išdrįso susiremti su galiūnu. Jis ryžosi priimti iššūkį - ir laimėjo. Dievo artumas, kurio pripildytas jis ėjo pirmyn, suteikė jam narsią širdį, leidusią pamatyti Galijoto širdies kietumą. O mes patys ar kada nors susimąstome, kur slypi įstatymo atmetimo priežastis? Manau, kad viena iš daugelio priežasčių galėtų būti ši – dėl neaiškumo, t.y. pilnai nesuokiant įstatymo vertės, tiesos, kurią jis talpina savyje. Tai pamatyti ir suprasti dažnai mums trukdo buvimas nemalonės būsenoje, kai yra jaučiamas priešiškas viskam, kas reikalauja bent trupučio pastangų, kuomet esame linkę vėčiau akylai pasiduoti įstatymo galiai arba stengiamės jį apeiti, ieškodami lengvesnio kelio. Tuomet nesiskiriame nuo Galijoto, akylai pasitikime savo proto galia, savo nuomonės nuginčijamumu. Mumyse tvyro įsitikinimas, kad paklusę įstatymui, liksime apgauti, nugalėti, nelaisvi... O iš tiesų, paklusdami kaip tik įgyjame laisvę. Tuomet galime sau užduoti klausimus, kurių galbūt neužduotume akylai laikydamiesi įstatymo arba išvis jį atmetę.

Apaštalas Paulius sako: „Bet aš nebūčiau pažinęs nuodėmės, jei nebūtų įstatymo“ (Rom 6,7) ir dar: „Nuodėmė buvo pasaulyje ir iki Įstatymo, bet nesant Įstatymo, nuodėmė negalėjo būti įskaitoma“. (Rom 5,13). Šv. Paulius tęsia: „Įstatymas įsiterpė, kad nusikaltimas dar padidėtų. Bet kur buvo pilna nuodėmės, ten dar apstesnė tapo malonė, kad kaip nuodėmė viešpatavo mirtimi, taip malonė viešpatautų teisumu amžinajam gyvenimui per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Rom 5,20-21). Jėzus Kristus ir Jo Auka, išvadavo mus iš Įstatymo vergovės, suteikdami įstatymui naują prasmę – jo pilnatvės formą – meilę. Tai Kristus paskutinės vakarienės metu davė įsakymą savo mokiniams, kad „kaip aš jus mylėjau, taip ir jūs

mylėtumėte vienas kitą“ (Jn 13,34). Panašiai ir apaštalas Paulius ragina sekti Kristaus žodžiais, kad „niekam nebūtuome ką nors skolingi, išskyrus tarpusavio meilę“ (Rom 13,8-10). Skaitant toliau mūsų nagrinėjamą Laiško romiečiams ištrauką, ypač 9-tą jos eilutę, prieš akis iškyla kita šv. Rašto ištrauka: Lk 10,25-37, kalbanti apie Didįjį Įsakymą ir gailėstingąjį Samarietį. Kartais ir mes, kaip tas Įstatymo mokytojas, norėdami išlaikyti tvirtą poziciją, bandome tą daryti įvairiais būdais, pavyzdžiui mėginami įstatymą, mėginami kitą žmogų. Jėzaus atsakymas nepatenkino įstatymo mokytojo, bet atvirksčiai – paskatino dar didesnę gynybinio mechanizmo veikimą. „O kas gi mano artimas?“.

Istatymo mokytojas buvo įsitikinęs savo elgesio teisumu, panašiai kaip turtingas jaunuolis, tačiau abiem atvejais Jėzus parodė, kad vykdant įstatymą jiems trūksta svarbiausio – meilės, tiek Dievo, tiek artimo atžvilgiu. Jėzus skatina eiti gilyn, veržtis link gilesnio savęs pažinimo. Deja, žinome kaip į tai reagavo jaunuolis: „Išgirdęs tuos žodžius, jaunuolis nuliūdęs pasišalino, nes turėjo daug turto“ (Mt 19,22). Jo meilė buvo nukreipta kitur.

Neseniai skaičiau vieną pasakojimą, kuriame yra kalbama apie tai, kaip Pelenų Trečiadienį prie vienuolyno durų susitiko pasninkas, išmalda ir malda, kurie susiginčijo, kas iš jų greičiau pateks į dangų. Pasninkas vylėsi pateksias po trijų dienų, išmalda – po dviejų, o malda buvo įsitikinusi, kad jau rytoj bus danguje. Taip kiekvienas savo būdu stengėsi pelnyti dangų: pasninkas ėmėsi radikaliausių priemonių, manęs, kad tai padės, tačiau jos sukėlė jam tik liūdesį ir irzlumą. Panašiai elgėsi ir išmalda: dalydama pinigus, kaskart pabrėždavo, jog būtų pažymėta, kad tai ji davė. O kaip elgėsi malda? Ji ištiesas valandas praleido besimelsdama ant kelių ir pabrėždama savo vertingumą būti danguje, taip pat lankė miesto šventoves, tačiau, tai darydama, irgi nepateko į dangų. Šeštadienio rytą visi trys pavargę ir nusiminę vėl susirinko prie vienuolyno durų dalindamiesi savo patirtimis. Taip kalbėdami, pamatė artėjant nepažįstamą siluetą.

Jie jo nepažinojo, tuo tarpu jis pažinojo juos. „Esu Meilė, atsiušta Dievo“. Išmalda pašokusi atkirto: „Perduok Dievui, kad mums jau gana“. Meilė išgirdusi šiuos žodžius tik nuoširdžiai nusijuokė. „Patys Jam tai pasakysite, kai būsite danguje“. Ji jiems paaiškino, kad nuo šiol bus kitaip. Iki šiol jiems trūko tik vieno – meilės, be kurios nepasiekiamas dangus. Ji pamokė, kad viską, ką jie bedarytų, darytų su meile. Iki Verbų sekmadienio buvo likę nemažai dienų, tad pasninkas, išmalda ir malda turėjo laiko pasikeisti. Tą padaryti padėjo meilė. Kartu jie pelnė dangų.

Kiekvieną dieną (o ypač gavėnios metu) turime puikią progą naujai pažvelgti į mus supantį pasaulį meilės akimis. Kiekviena diena yra puiki galimybė darbui su savimi, kelių link Dievo ir artimo atradimui. Neišsigąskime jei iš pradžių mūsų daromos pastangos atrodys bevaisės, tačiau stengtis reikia visada, priešingai visam pasaulio siūlomam „lengvumui“, nes kas iš tikro yra vertinga, tas reikalauja pastangų. Taip ir su įstatymo laikymusi. Norint, kad įstatymas taptų mums artimas, jis turi būti priimtas širdimi. O tam reikalinga Dievo malonė, kurios nuolat turime prašyti. Tad nepraraskime vilties, turėkime tvirtą tikėjimą, nes Dievas duodamas įstatymą, duoda ir jėgų jo laikymuisi.

OREMUS...

Malda į Švč. Mariją nuolatinės pagalbos

Nuolatinės pagalbos Motina, pažiūrėk į vargšą nusidėjėlių, kuris puola prie Tavo kojų ir, Tavimi pasitikėdamas, šaukiasi Tavo pagalbos. Gailestingumo Motina, pasigailėk manęs, nes aš žinau, kad Tu visų esi vadinama nusidėjėlių užtarytoja ir viltis. Tad būk mano užtarytoja ir mano viltis! Dėl Jėzaus Kristaus meilės, skubinkis man pagelbėti ir ištiesk ranką nelaimingam parpuolėliui, kuris prie Tavęs glaudžiasi ir pasišvenčia Tau tarnauti. Garbinu Dievą ir dėkoju Jam, kad Jis dėl savo gailestingumo šitokį pasitikėjimą Tavimi į mano širdį yra įdiegęs, pasitikėjimą, kuris yra mano amžinojo išganyimo pagrindas. Deja, aš tik dėl to gyvenime per dažnai esu išklydęs iš gerojo kelio, kad neprašiau Tavo pagalbos. Žinau, kad Tavo padedamas visada nugalėsiu; taip pat žinau, kad mano prašoma visuomet ateisi man padėti. Bet bijau, kad, kai pagunda mane vilios nusidėti, neužmirščiau Tavęs šauktis ir pats save neįstumčiau į pražūtį. Štai šitos malonės iš Tavęs trokštu ir, kiek galėdamas, melste meldžiu, kad pragaro puolamas prie Tavęs bėgčiau ir Tavo pagalbos šaukčiaus: „Marija, būk prie manęs, nuolatinės pagalbos Motina, neleisk, kad aš savo Dievą kąda nors prarasčiau.

Amen.

*Iš Katalikų vyrų maldų knygos, Vilkaviškis 1937
(Imprimatur vysk. M. Rėtnys)*

DVASINIAI SKAITYMAI

Tomas Mertonas gimė 1915 m. sausį Pradė, Prancūzijos Pirėnų papėdėje. Po gana audringo jaunatviško gyvenimo, 1941 m. gruodžio 10 d., būdamas dvidešimt šešerių, Tomas Mertonas pasibeldė į Getsemanės vienuolyno Kentakio valstijoje vartus ir pasiprašė įleidžiamas. Vienuolyne, abato raginamas, Tomas Mertonas ėmėsi rašyti. Kai kurios knygos yra išleistos ir lietuvių kalba: *Kontempliatyvioji malda; Dykumos kelias; Mintys vienumoje; Naujosios kontempliacijos sėklos*. 1965-ųjų rugpjūtį, praėjus dvidešimt ketveriems metams po įstojimo į vienuolyną, abatas davė jam leidimą visą laiką gyventi kaip atsiskyrėliui miške, mažyčiame atsiskyrėlio būste. Visgi Tomas Mertonas niekuomet nebuvo vienišas ir jautėsi šio bombų, technologijos, žiniasklaidos, revoliucijos, verslo persmelkto pasaulio dalimi. Išskyrimas iš pasaulio niekuomet jo neatskyrė nuo jo. „Taip, mes – ne pasauliečiai, tačiau gyvename tame pačiame pasaulyje“ – rašė trapistų vienuolis. Apie jo santykį su pasauliu, žmogumi ir Dievu siūlome pasiskaityti šiame „Teesie“ numeryje. Viliamės, kad mažytė ištrauka patrauks jus labiau susidomėti šiuo išskirtininiu XX a. autentiško tikėjimo santykio liudytojo mintimis.

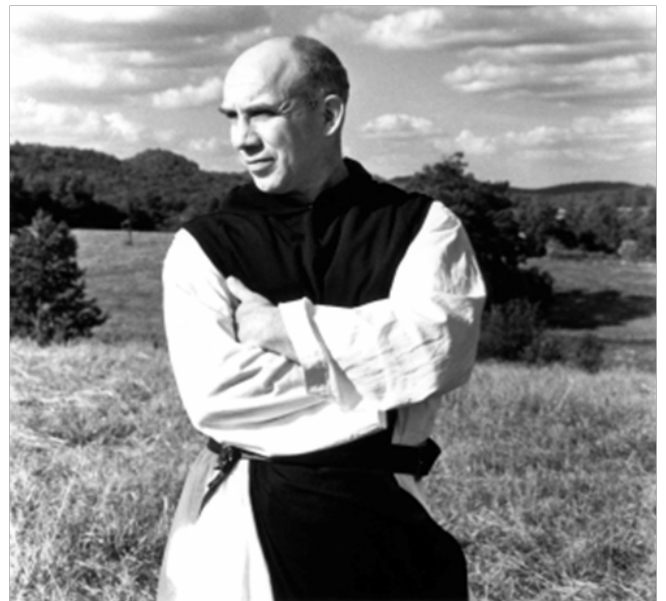
THOMAS MERTON

(1915 - 1968)

Iš knygos „*Conjectures of a Guilty Bystander*“ (Prasikaltusio stebėtojo spėliojimai)

Luisvilio mieste, gatvių sankryžoje, vidury parduotuvių rajono, mane staiga nustelbė suvokimas, jog aš myliu visus šiuos žmones, jog jie yra mano, o aš jų, jog mes negalėtume būti svetimi vieni kitiems, net jei būtume absoliučiai nepažįstami. Tai priminė prabudimą iš sapno, kuriame jautiesi esąs atskirtas, iš savanoriško atskyrimo ypatingame pasaulyje, pilname įvairiausių atsidėjimų ir įsivaizduojamo šventumo. Mintis, kad egzistuoja atskiras šventas gyvenimas, yra sapnas. Aš neabejoju nei savo pašaukimo, nei savo vienuoliškojo gyvenimo tikrumu, bet vis dėlto tokia sąvoka, kad vienuolyne mes esame „atskirti nuo pasaulio“, labai lengvai pasirodo esanti gryniausia iliuzija. Tai iliuzija, kad duodami įžadus virstame kitokios rūšies sutvėrimais, pusiau angelais, „dvasios būtybėmis“, gyvenančiomis mažiau žemišką gyvenimą, negu kiti žmonės.

Aišku, mūsų tradicinės vertybės yra labai tikros, bet jų tikrumas neišėina už kasdienės mus supančio pasaulio tikrovės ribų ir jos neduoda teisės niekinti pasaulietišką dalyką. Taip, mes – ne pasauliečiai, tačiau gyvename tame pačiame pasaulyje, kaip ir kiti – su bombomis, rasine neapykanta, technologijomis, žiniasklaida, stambaus verslo bendrovėmis, revoliucijomis ir visa kita. Mes kitaip į visa tai žiūrime, nes mes priklausome Dievui. Tačiau ir visi kiti priklauso Dievui. Paprasčiausiai mes tą aiškiai suvokiame, ir iš to suvokimo darome sau darbą. Bet ar tai duoda mums teisę laikyti save kitokiais ar net geresniais už kitus? Absurdiška net pagalvoti.

Jausmas, kilęs išsilaisvinus iš iliuzinių skirtumų, atnešė man tokį palengvėjimą ir tokį džiaugsmą, kad kone susijuokiau garsiai. Turbūt mano laimę būtų galima išreikšti tokiais žodžiais: „Ačiū Dievui, ačiū Dievui, kad aš esu toks, kaip kiti žmonės, kad aš esu tik vienas žmogus iš daugelio“. Sunku įsivaizduoti, kad šešiolika ar septyniolika metų aš rimtai tikėjau gryniausia iliuzija, kuri taip dažnai prasismelkia mūsų vienuoliškame mąstyme.

Šlovinga lemtis būti žmonijos nariu, nors žmonija sugeba daryti daugybę nesąmonių ir net baisių klaidų. Juk vis tiek pats Dievas šlovingai tapo žmogumi, žmonijos nariu. Žmonijos nariu! Sunku įsivaizduoti, kad toks paprastas suvokimas staiga prilygsta žiniai, jog tavo rankose laimingas visos visatos loterijos bilietas.

Aš be galo džiaugiuosi būdamas žmogumi, nariu tos rasės, į kurią įsikūnijo pats Dievas. Tarsi užlietas žmogiškosios būklės sielvartų ir kvailysčių, dabar aiškiai supratau, kokie esame mes visi. Jei tik visi tai suvoktų! Tačiau šito nepaaiškinsi. Neįmanoma pasakyti žmonėms, kad jie visi vaikšto gatvėmis, spinduliuodami tarsi saulė.

Tai nė kiek nepakeičia mano vienatvės pojūčio ir vertės, nes iš tiesų būtent tokia vienatvės paskirtis – priversti suvokti panašius dalykus taip aiškiai, kaip nesuvoks žmogus, visiškai pasinėręs į kitus rūpesčius, kitas iliuzijas, į visus automatiškus kolektyve suspaustos egzistencijos veiksmus. Tačiau mano vienatvė nepriklauso tik man, nes aš matau, kokia didelė dalimi ji priklauso jiems, ir aš už ją atsakingas jų vardu, ne tik savo. Tik todėl, kad aš ir jie esame viena, aš dėl jų turiu būti vienas, o kai esu vienas, tada jie nustoja buvę *jie* ir yra mano paties savastis. Svetimų nėra!

Tada pasijutau, tarsi staiga būčiau pamatęs slaptą jų širdžių grožį, jų širdžių gelmes, kurių negali pasiekti nei nuodėmė, nei geismai, nei savęs pažinimas. Pamačiau jų tikrovės šerdį, pamačiau, kokie jie visi yra Dievo akyse. Jeigu jie galėtų patys pamatyti save

tokius, kokie yra iš tiesų! Jeigu mes visi visą laiką galėtume vieni kitus taip matyti. Nebebūtų karo, neapykantos, žiaurumo, godulio... Turbūt kiltų didelė problema, nes visi pultume ant kelių ir intume garbinti vienas kitą. Bet to *pamatyti* neįmanoma, tuo galima tik tikėti ir *suprasti*, jeigu turi ypatingą dovaną.

Mūsų esybės centre yra niekybės taškas, nepalietas nei nuodėmės, nei iliuzijos, grynos tiesos vieta, taškas ar kibirkštis, priklausanti tiktai Dievui, kurios mes niekada negalėsime valdyti, iš kurios mūsų gyvenimus valdo Dievas, o jo nepasiekia mūsų proto fantazijos ar mūsų valios žiaurumai. Šis mažytis niekybės, absoliutaus skurdo taškas yra mumyse tyroji Dievo garbė. Tai, galima sakyti, mumyse įrašytas Jo vardas – kaip mūsų skurdas, nesavarankiškumas, kaip mūsų sūnystė. Tai tarsi deimantas, spindintis neregimoje dangaus šviesoje. Jis yra visuose, ir jei mes jį išvelgtume, pamatytume, kaip šie milijardai šviesos taškelių susilieja į diską ir spindesį saulės, kuri privers visiškai išnykti visus gyvenimo žiaurumus ir tamsą... Negaliu pasakyti, kaip tai išvelgti. Tai dovanojama. Bet vartai į dangų yra visur.

Parengė Katalikų radijo "Mažoji studija"

"Turbūt mano laimę būtų galima išreikšti tokiais žodžiais: 'Ačiū Dievui, ačiū Dievui, kad aš esu toks, kaip kiti žmonės, kad aš esu tik vienas žmogus iš daugelio'".

TH. MERTON

SEMINARIJOS KRONIKA

04 01-04 Seminarijoje vyko gavėnios rekolekcijos, kurias vedė tėvas Vaclovas Aliulis MIC. Tris dienas seminarijoje buvo visiškai tyla. Seminaristai buvo laimingi, galėdami klausytis dvasinių konferencijų, kurių metu buvo prisiminta sena Bažnyčios praeitis. Taip pat buvo pateikta daug vertingos medžiagos mąstymui. Juk „iš praeities stiprybę semiam“.

04 04 Seminarijoje didelė šventė – lektorių ir akolitų skyrimai. Panevėžio vyskupas J. Kauneckas suteikė skyrimus penkiems lektoriams ir septyniems akolitams. Šio įvykio autentiškumui vyskupas parašė bei pasirašė liudijimus. Sakykit, ką norit, bet gauti diplomus - visada smagu.

04 05 Po pastoracinių praktikų parapijose ir ligoninėse klierikai išskubėjo namo. Trūksta žodžių - pagaliau atostogos!

04 25 Seminarijoje - Atvirų durų diena. Atlapos durys kvietė vidun visus, galvojančius apie kunigo pašaukimą ar tiesiog norinčius susipažinti su seminarijos gyvenimu ir turėti galimybę kartu pasimelsti, savom ausim išgirsti bei savom akim išvysti, kaip ruošiamasi šiai tarnystei. Kiekvienas norintysis galėjo atskirai pabendrauti su klierikais ir seminarijos vadovybe. Viliamės, kad svečiai neišgirdo pernelyg skirtingų nuomonių.

05 01-03 Vilniuje vyko Taize susitikimas „Pasitikėjimo piligrimystė“. Šias tris dienas klierikai dalyvavo maldose, grupelių įvairiose parapijose susitikimuose. Daugeliui seminaristų buvo artima savanoriavimo tarnystė, bent dalinai kompensavusi karinės tarnybos netektį.

05 04-05 Mes laukėm laukėm ir sulaukėm... Ilgai lauktos kursų išvykos visada praskaidrina seminarijos „rutiną“. Šis laikas iš tiesų buvo skirtas kursų bendrystei. Klierikai, nepamiršdami maldos, pajavairino savo gyvenimą ne tik lankydami įvairias parapijas, bet ir užsukdami į pakeliui siūlomus atrakcionus: kartingus, ekstremalaus sporto aikšteles ar tiesiog kultūrinę-istorinę vertę turinčius objektus.

05 09 Seminarijoje vyko Tarptautinė mokslinė konferencija, skirta apaštalo Pauliaus gimimo 2000-ųjų metų jubiliejui. Dalyvavo daug garbių svečių, pavyzdžiui, Telšių vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijos klierikai bei jų vadovybė. Pranešimus skaitė svečiai iš įvairių pasaulio kraštų. Konferenciją papuošė seminarijos choras.

05 13 Neopresbiterių vakaras. Naujieji kunigai, baigę šią seminariją, atvyko džiaugtis savo kunigyste su klierikais ir vadovybe, liudyti, kad seminarija – tik laikina gyvenimo atkarpa, kuri, pasirodo, nėra tokia baisi ir kažkada baigiasi.

05 16 Seminarijos tarpkursinio tinklinio bei šaškių turnyrų uždarymas. Nuo šiol klieriką Ronaldą teks vadinti ne vargonininku, bet šaškininku. Kita vertus, juk muzika ir šaškės beveik tas pats – svarbiausia mokėt skaičiuot ir žvelgt pirmyn. Tinklinio sporto šakoje nepralenkiama jungtinė pirmo ir ketvirto kurso trejybė. Susiremti su jais galėtų nebent *sancta Trinitas*.

Parengė metraštininkas Jonas

Redaktorius: Mozė Mitkevičius

Bendradarbis: Egidijus Tubelis

Fotografas: Robertas Moisevič

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT – 08420 Vilnius
tel. (8 – 5) 279 62 77
www.seminarija.lt